

დანიელის წიგნი — ორმოცდამეშვიდე ნომერი

მოტყუებითი მოძღვრებების მხილება: დანიელის 8-ის კრიტიკული ანალიზი და ადვენტიკური თეოლოგიისადმი გამოწვევები

Jeff Pippenger

2024-01-11

როდესაც რომის მცირე რქა წარმოდგენილია დანიელის მერვე თავის მეცხრედან მეთორმეტე მუხლებამდე, იგი დამახინჯებული სიმბოლოა, რადგან წარმოადგენს ტრანსვესტიტიზმის სიმბოლოს, ჯვარედინი სამოსის მატარებელს, რომელიც მამაკაცურსა და ქალურ შორის მერყეობს. ეს შეესაბამება მილერიტულ გაგებას, რომ რომი წარმოდგენილი იყო ორი ფაზით: პირველი ფაზა იყო რომაული სახელმწიფოებრივი ხელისუფლება, ხოლო მეორე ფაზა — რომაული საეკლესიო ხელისუფლება; მაგრამ მუხლებში სქესთა მერყეობის გამო, მცირე რქა ისტორიული და წინასწარმეტყველური თანამიმდევრობიდან არის ამოვარდნილი (დამახინჯებული). მიუხედავად ამისა, ოთხივე მუხლი წარმოადგენს ისტორიას, რომელიც უშუალოდ არის დაკავშირებული ან რომაულ სახელმწიფოებრივ ხელისუფლებასთან, ან რომაულ საეკლესიო ხელისუფლებასთან. წარმართული რომი დევნიდა ყველას, ვინც მის იმპერიულ ძალაუფლებას ეწინააღმდეგებოდა, მაგრამ პაპური რომის (ქალური) დევნა მეათე მუხლში განსაკუთრებულად ზეცის წინააღმდეგ არის მიმართული.

მილერიტთა გაგებით, რომი იყო მეოთხე და საბოლოო სამეფო; ამიტომ სახელმწიფოდან ეკლესიაზე, შემდეგ კვლავ სახელმწიფოზე და ისევ ეკლესიაზე მონაცვლეობა მათთვის საზრუნავი არ იქნებოდა. მათ დანიელის მეორე თავის ფეხებში რკინისა და თიხის ნარევი იხილეს და იგი უბრალოდ რომის ორ ფაზად გაიგეს, ისე რომ არ ზრუნავდნენ მეოთხე და მეხუთე სამეფოს კონკრეტული ისტორიული მიმდევრობის განსაზღვრაზე. იმავეს იგებდნენ მეშვიდე თავშიც, სადაც რქამ, რომელიც უზენაესის წინააღმდეგ დიდ სიტყვებს ლაპარაკობდა, რომის მხედის თავდაპირველი ათი რქიდან სამი რქა ამოგლიჯა. თუნდაც მილერს ეცნო მეცხრე-მეთორმეტე მუხლების სქესობრივი მონაცვლეობა, ეს უმნიშვნელო იქნებოდა მისი იმ გაგებისთვის, რომ მეოთხე სამეფო რომი იყო. მილერიტთა გაგებით, მეოთხე სამეფო 1798 წელს დასრულდა, და შემდეგი წინასწარმეტყველური მოვლენა იყო ქრისტეს მეორედ მოსვლა.

მდედრობითი სქესის რქა აღნიშნავს იმ ქალს, რომელიც სულიერ მრუშობას სჩადის მამრობითი სქესის რქასთან, და წარმოდგენილია მეათე და მეთორმეტე მუხლებში.

და განდიდდა იგი ცის მხედრობამდეც კი; და დაამხო მხედრობისა და ვარსკვლავთაგან ზოგი მიწაზე და გათელა ისინი. დანიელი 8:10.

პაპური ძალაუფლების დევნა მიმართული იყო ქრისტიანობის წინააღმდეგ (ცის ლაშქარი), და მეთორმეტე მუხლში პაპური რომი (მდედრობითი სქესი) იღებს ძალაუფლებას, რათა ადასრულოს თავისი მკვლელობითი საქმე ევროპელ მეფეებთან

სიძვის ცოდვის მეშვეობით.

და მას მიეცა ლაშქარი ყოველდღიური მსხვერპლის წინააღმდეგ დანაშაულის გამო, და მან სიმართლე მიწაზე დააგდო; და მოქმედებდა და წარმატებას აღწევდა.
დანიელი 8:12.

მუხლში მოხსენიებული „ლაშქარი“ აღნიშნავს იმ სამხედრო ძალას, რომელიც პაპობას მიეცა „მუდმივის წინააღმდეგ“. სიტყვა „წინააღმდეგ“ ნიშნავს „გან“. ევროპის წარმართ მეფეთაგან (წარმართული რომიდან), რომლებიც წარმოდგენილნი არიან „მუდმივით“, სამხედრო მხარდაჭერა (ლაშქარი) პაპობას მიეცა „ურჯულოების მიზეზით“. ეკლესიისა და სახელმწიფოს შეერთება, როდესაც ამ ურთიერთობაში ეკლესია აკონტროლებს, არის ეს „ურჯულობა“. იმ ურჯულოების ღვინო ქრისტიანთა სისხლია. როგორც კი პაპობამ ხელთ იგდო წარმართული რომის ლაშქრები, პაპურმა რომმა („მან“) „ქეშმარიტება მიწაზე დასცა; და მოქმედებდა და წარმატებას აღწევდა.“

დანიელის მეთერთმეტე თავის ოცდამეერთე მუხლში ასევე წარმოდგენილია ჯარების გადაცემა პაპის რომისთვის:

და ძალები დადგებიან მის მხარეს, და შებილწავენ ძლიერების საწმიდარს, და მოსპობენ ყოველდღიურ მსხვერპლს, და დაადგენენ გატიალების გამაპარტახებელ სიბილწეს. დანიელი 11:31.

მუხლი აღნიშნავს ისტორიულ გარდამავალობას წარმართული რომიდან პაპურ რომამდე. ამ მუხლში „მკლავები“ არიან ევროპის მეფეები, რომლებმაც პაპობის დასაცავად აღდგომა დაიწყეს ფრანკთა (საფრანგეთი) მეფის, კლოვისის, დროიდან, 496 წელს. „მკლავებმა“ ასევე შებილწეს „ძალის საკურთხეველი“ (ქალაქი რომი) მეოთხე საუკუნიდან მოყოლებული განუწყვეტელი ომების მეშვეობით 538 წლამდე. „მკლავებმა“ აგრეთვე განარიდეს წარმართული წინააღმდეგობა პაპობის აღზევებისადმი, და 508 წლისთვის წარმართული წინააღმდეგობა დასრულებული იყო.

სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „წაიღოს“, არის ებრაული სიტყვა „sur“ და ნიშნავს „მოცილებას“. „მკლავებმა“ დედამიწის ტახტზე დასვეს „გაუკაცრიელების შემქმნელი სისამაგლე“ (პაპობა) 538 წელს. როდესაც დანიელის წიგნის მერვე თავის მეთორმეტე მუხლი აღნიშნავს, რომ მდებრობითი სქესის მცირე რქას „ლაშქარი“ მიეცა, იგი ეთანხმება მეთერთმეტე თავის ოცდამეთერთმეტე მუხლის მოწმობას. გამოცხადების წიგნიც მოწმობს იმავე ქეშმარიტებას მეცამეტე თავში.

და მხეცი, რომელიც ვიხილე, მსგავსი იყო ვეფხვისა, და მისი ფეხები იყო როგორც დათვის ფეხები, და მისი პირი — როგორც ლომის პირი; და მისცა მას გველეშაპმა თავისი ძალა, თავისი ტახტი და დიდი ხელმწიფება. გამოცხადება 13:2.

თეთრი და უშუალოდ აიგივებს მეორე მუხლის მხეცს პაპობასთან, ხოლო ამ მუხლში მოხსენიებულ გველეშაპს — წარმართულ რომთან. წარმართულმა რომმა პაპობას მისცა სამი რამ: „თავისი ძალა, თავისი ტახტი და დიდი ხელმწიფება.“

სამხედრო ძალაუფლება წარმართულმა რომმა მიანიჭა კლოვისიდან დაწყებით, 496 წელს. მმართველობისთვის განკუთვნილი „ტახტი“ პაპობას მიეცა 330 წელს, როდესაც იმპერატორმა კონსტანტინემ თავისი დედაქალაქი კონსტანტინოპოლში გადაიტანა და თავისი ყოფილი დედაქალაქი, ქალაქი რომი, პაპური ეკლესიის კონტროლს დაუტოვა. 533 წელს იმპერატორმა იუსტინიანემ დაადგინა, რომ პაპი იყო ეკლესიის თავი და მწვალებელთა შემსწორებელი, და თავისი „დიდი ხელმწიფება“ რომის პაპს გადასცა. დანიელის მერვე თავის მეთორმეტე მუხლი მიუთითებს იმ დროს, როდესაც მიეცა „ლაშქარი“, და ამ წინასწარმეტყველურ ჭეშმარიტებას მრავალი მოწმე ადასტურებს. დროის იმ მომენტიდან (496 წლიდან დაწყებით), პაპობამ „იღვაწა წარმატებით“.

იგი განაგრძობდა „მოქმედებას“ და „წარმატებას“ იმ დრომდე, ვიდრე ისრაელის ჩრდილოეთის სამეფოს წინააღმდეგ მიმართული რისხვა 1798 წელს არ დასრულდა და პაპობამ თავისი სასიკვდილო ჭრილობა არ მიიღო.

და მეფე მოიქცევა თავისი ნებისამებრ; თავს აიმაღლებს და განდიდება ყოველ ღმერთზე მეტად, და საკვირველ სიტყვებს იტყვის ღმერთთა ღმერთის წინააღმდეგ, და წარმატებით იარსებებს, ვიდრე რისხვა აღსრულდებოდეს; რადგან, რაც განჩინებულია, ის აღსრულდება. დანიელი 11:36.

მერვე თავის მეცხრე მუხლი აღწერს მამაკაცურ რომს (წარმართულ რომს) და წარმოადგენს სამსაფეხურიან დამპყრობლურ პროცესს, რომელიც წარმართულმა რომმა განახორციელა და რომელიც წინასწარ გამოხატავდა იმ სამ გეოგრაფიულ მხარეს, რომელთა დაპყრობაც უნდა მომხდარიყო, რათა პაპური რომი დედამიწის ტახტზე დამყარებულიყო, როგორც ეს წარმოდგენილია მეშვიდე თავში ამოძირკვეული სამი რქით. წარმართული და პაპური რომის ეს ორი სამსაფეხურიანი დაპყრობა წარმოადგენდა თანამედროვე რომის სამ გეოგრაფიულ დაბრკოლებას დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოციდან ორმოცდამესამე მუხლებამდე. შემდეგ კი, მერვე თავის მეთერთმეტე მუხლში, კვლავ არის წარმოდგენილი მამაკაცური მცირე რქა (წარმართული რომი). ამ მუხლში განწმენდილი ლოგიკა იმდენად მტკიცეა, რომ იერუსალიმის მმართველმა დამცინავმა კაცებმა იძულებულნი გახდნენ, თავიანთი ყალბი საფუძვლის ასაგებად რამდენიმე თეოლოგიური სიცრუე შემოეტანათ.

დიახ, იგი ამაღლდა თვით მხედრობის მთავრამდეც; და მის მიერ მუდმივი მსხვერპლი გაუქმდა, და მისი საწმიდრის ადგილი დაიხრა. დანიელი 8:11.

როდესაც ვიწყებთ იმ ყალბი მონეტებისა და ძვირფასეულობების განხილვას, რომლებიც 1863 წლიდან ადვენტიზმში იქნა შემოტანილი, უნდა აღინიშნოს, რომ არსებობს სავარაუდო საღვთისმეტყველო კომპეტენციის ორი ძირითადი სფერო, რომლებითაც ადვენტიზმი ამაყობს, როგორც განდგომილი პროტესტანტიზმისა და კათოლიციზმის დოქტრინების მხარდაჭერის საფუძვლით. პრეტენზია, რომელსაც ადვენტიზმის თანამედროვე თეოლოგები გამოთქვამენ, ის არის, რომ ისინი ან ბიბლიური ისტორიის ექსპერტები არიან, ან ბიბლიური ენების ექსპერტები. მუხლისადმი მათი მიმართება ცხადყოფს, რომ წინასწარმეტყველური სიტყვა მათთვის ბეჭედდასმულ წიგნად იქცა, და ასევე ცხადყოფს, რომ მათი პრეტენზია, თითქოს ისინი

ბიბლიური ენების ექსპერტები არიან, უბრალოდ ფარისევლობის თანამედროვე გამოვლინებაა.

პირველი არის მეცხრიდან მეთორმეტე მუხლების ფარგლებში პატარა რქასთან დაკავშირებით სქესთა მონაცვლეობის უგულებელყოფა. ისინი მართლაც რომ ებრაული ენის მცოდნეები იყვნენ, არ უარყოფდნენ და არც ამცირებდნენ იმ ფაქტს, რომ დანიელმა ამ მუხლებში განზრახ გამოიყენა სქესთა მონაცვლეობა. პატარა რქა წარმოდგენილია ორივე სქესში, და ეს სქესები მუხლებს შორის წინ და უკან იცვლება. ღვთისმეტყველები ცდილობენ ეს ფაქტი ნაგვითა და ყალბი მონეტებით დაფარონ, რადგან იგი აშკარად მიუთითებს, რომ მეთერთმეტე მუხლი პაპის რომს კი არა, წარმართულ რომს აღნიშნავს. ისინი, რა თქმა უნდა, ამტკიცებენ, რომ მეთერთმეტე მუხლის პატარა რქა პაპია, მაშინ როცა სინამდვილეში იგი წარმართული რომია.

მას შემდეგ, რაც აღიარებულია, რომ მცირე რქის შესახებ ოთხი მუხლიდან ორი მამრობითია და ორი — მდედრობითი, მარტივია ბიბლიური ჭეშმარიტების გათვალისწინება, რომ ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში ქალი ეკლესიას წარმოადგენს, ხოლო კაცი — სახელმწიფოს. ამის ცოდნა ყველას, ვისაც დანახვა სურს, ცხადად აძლევს იმის დანახვის საშუალებას, რომ მეთერთმეტე მუხლის მცირე რქა არის მამრობითი რომი (წარმართული რომი) და არა მდედრობითი რომი (პაპური რომი).

მამასადამე, ეს მუხლი ასე უნდა იქნეს გაგებული: წარმართული რომი (იგი) აღიმალა თავი ლაშქრის მთავრამდე, როგორც წარმართულმა რომმა მოიმოქმედა, როდესაც ლაშქრის მთავარი გოლგოთის ჯვარზე აღამალა. არა მხოლოდ წარმართულმა რომმა ჯვარზე ქრისტეს წინააღმდეგ აღიმალა თავი, არამედ მუხლი განაგრძობს და ამბობს, რომ მის მიერ (წარმართული რომის მიერ) „ყოველდღიური მსხვერპლი მოისპო.“

დანიელის წიგნში არის ორი ებრაული სიტყვა, რომლებიც ორივე ითარგმნება როგორც „ალება“ ან „წართმევა“. ეს სიტყვებია „sur“ და „rum“. ორივე სიტყვა გამოყენებულია საწმიდრის მსახურებაში. „Sur“ ნიშნავს წაღებას ან მოცილებას, და როდესაც საწმიდარში სამსხვერპლოდან ფერფლი მოცილდებოდა, ფერფლის მოცილების აღსანიშნავად გამოყენებული სიტყვა არის „sur“. სიტყვა „rum“ ნიშნავს მაღლა აღზევებას და განდიდებას, და როდესაც საწმიდარში მღვდელს შესარბევი შესაწირავი მაღლა უნდა აეწია, მას ეს შესაწირავი უნდა „rum“ (აეწია მაღლა). მეთერთმეტე მუხლში წარმართული რომი („მუდმივი“) წარმართობას „rum“-ით („წაიღებდა“) — წარმართობის რელიგიის მაღლა აღზევებითა და განდიდებით.

წარმართული რომი აღამალეზდა და განადიდებდა წარმართობის რელიგიას. ადვენტიისტი ღვთისმეტყველები, რომლებიც ბიბლიური ენების ცოდნაში განსაკუთრებულ კომპეტენციას იჩემებენ, დანიელის წიგნში „წართმევის“ ყოველი შემთხვევის „მოცილებად“ გადათარგმნას ირჩევენ. ისინი ვერ აღიარებენ დანიელის გამორჩეულ და ზუსტ წერას და ამით საკუთარ თავს წინასწარმეტყველ დანიელზე მაღლა აყენებენ.

თეოლოგები, რომლებიც აცხადებენ, რომ ესმით ბიბლიური ენები, წამოაყენებენ არგუმენტებს იმის გასამართლებლად, თუ რატომ ჰქონდა დანიელს განზრახული

ერთი და იგივე მნიშვნელობის გამოხატვა, როდესაც მან ორი სხვადასხვა სიტყვა გამოიყენა. ისინი წარმოადგენენ ვრცელ და დამღლე სიტყვათმცოდნეობით კვლევებს თავიანთი მცდარი მტკიცებების განსამტკიცებლად. თეოლოგები, რომლებიც აცხადებენ, რომ ესმით ბიბლიური ისტორია, ამტკიცებენ, რომ მცდარი გამოყენება ეფუძნება იმის აღიარებას, თითქოს ისტორიის სხვადასხვა პერიოდებში ერთსა და იმავე სიტყვას შეიძლება განსხვავებული მნიშვნელობა ჰქონდეს, და ამიტომ, როდესაც დანიელმა ორი სხვადასხვა სიტყვა გამოიყენა, მხოლოდ ისტორიის სპეციალისტს შეუძლია განსაზღვროს, რას გულისხმობდა სინამდვილეში დანიელი. მნიშვნელოვანია ამ ორი მცდარი მეთოდის ამოცნობა, რადგან მათ ხშირად იყენებენ ის თეოლოგები, რომლებიც ცდილობენ, თავი აარიდონ „სტრიქონი სტრიქონზე“-ს მეთოდოლოგიას.

დიახ, მან აღიმადლა თავი თვით მხედრობის მთავრამდეც კი, და მის მიერ ყოველდღიური მსხვერპლი მოისპო, და მისი საწმიდრის ადგილი დაემხო. დანიელი 8:11.

ამ მუხლში „აღებულად“ ნათარგმნი სიტყვა ნიშნავს „აღმართვას და განდიდებას“. იგი არ ნიშნავს მოცილებას. ეს ფაქტი დაბნეულობასა და წინააღმდეგობას უქმნის ადვენტიტ თეოლოგებს, რადგან მათი წინაპირობები ვერ უძლებს მუხლის უბრალო შეფასებას, როდესაც მუხლს მიესადაგება იმ სიტყვის ნამდვილი განსაზღვრება, რომელიც დანიელმა გამოიყენა. ისინი ამტკიცებენ, რომ ამ მუხლის მცირე რქა არის პაპური რომი, და ამიტომ მუხლი ასე იკითხებოდა: „მის მიერ“ (პაპური რომის მიერ) „მუდმივი აღიმართა და განდიდება“.

რასაკვირველია, მათ არავითარი პრობლემა არ აქვთ იმ დამატებული სიტყვის ჩართვაში, რომლის შესახებაც და უაიტი პირდაპირ აცხადებს, რომ იგი ადამიანურმა სიბრძნემ დაამატა და ტექსტს არ მიესადაგება.

„შემდეგ დავინახე „მუდმივთან“ (დანიელი 8:12) დაკავშირებით, რომ სიტყვა „მსხვერპლი“ ადამიანის სიბრძნემ დაამატა და იგი ტექსტს არ ეკუთვნის, და რომ უფალმა ამის სწორი გაგება მისცა მათ, ვინც სამსჯავროს ჟამის შემახილი გამოაცხადა.“ ადრეული წერილები, 74.

ისინი „მუდმივს“ ქრისტეს საწმიდარში აღსრულებულ მსახურებას უკავშირებენ, ამიტომ „მუდმივი მსხვერპლი“ ამყარებს წარმოდგენას, რომ „მუდმივი“ არის ქრისტეს მსხვერპლშეწირული საქმე ზეციურ საწმიდარში. მაგრამ შთაგონება მიუთითებს, რომ სიტყვა „მსხვერპლი“ „ტექსტს არ ეკუთვნის“.

როდესაც ეფრემის მთვრალნი „მუდმივს“ ქრისტეს საწმიდრის მსახურებად აიდენტიფიცირებენ, მაშინ მუხლი ასე იკითხებოდა: „მის მიერ“ (პაპური რომის მიერ) „მუდმივი წარიღო“, ანუ ასე: „პაპური ძალაუფლების მიერ ქრისტეს საწმიდრის მსახურება წარიღო“. ისინი მართლაც ასწავლიან ამ სიცრუეს. ისინი ამტკიცებენ, რომ პაპური მმართველობის სიბნელის მეშვეობით ქრისტეს საწმიდრის მსახურების ჭეშმარიტი გაგება ადამიანთა გონებიდან იქნა წაღებული.

თუმცა სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „წართმევა“, არ ნიშნავს მოცილებას; იგი ნიშნავს მაღლა აღზევებას და განდიდებას. თუკი ბიბლიური ენების თვითგამოცხადებული მცოდნეები ებრაული სიტყვის „rum“ მნიშვნელობას სწორად მიუსადაგებდნენ ამ მუხლს, მათი თარგმანი ასე უნდა ეთქვა: „პაპის ძალაუფლების მიერ ქრისტეს საწმიდრის მსახურება მაღლა იქნა აღზევებული და განდიდებული.“ როდის აღაზევა და განადიდა ოდესმე პაპობამ ქრისტე?

ისინი ცდილობენ, ებრაული სიტყვა „sur“-ის განსაზღვრება მოახვიონ ებრაულ სიტყვას „rum“. დანიელი ორ სხვა მუხლში სიტყვა „sur“-ს, რომელიც ნიშნავს მოცილებას, იყენებს „ყოველდღიურთან“ დაკავშირებით, მაგრამ მეთერთმეტე მუხლში დანიელმა აირჩია სიტყვა „rum“, რაც ნიშნავს მაღლა აღზევებასა და განდიდებას. ამ მუხლთან დაკავშირებით იგავ-არაკების ეს ნაზავი არა მხოლოდ სისულელეა იმ სიტყვის მნიშვნელობის გადაგვარების გამო, რომელიც ნათარგმნია როგორც „წართმევა“, არამედ არასოდეს ყოფილა დრო, როცა ქრისტეს საწმიდრის მსახურება ადამიანთაგან რაიმე სახით მოცილებულიყო.

ხოლო ამას, რადგან უკუნისამდე რჩება, აქვს უცვალელებელი მღვდლობა. ამიტომაც ძალუმს სრულიად იხსნას ისინი, ვინც მის მიერ მიდიან ღმერთთან, ვინაიდან იგი მარად ცოცხლობს, რათა მათთვის შუამდგომლობდეს. ებრაელთა 7:24, 25.

იმის მტკიცება, როგორც ადვენტისტი თეოლოგები ამტკიცებენ, თავიანთი ამ მუხლისადმი მცდარი გამოყენების გასამყარებლად, რომ არსებობდა დროის ისეთი პერიოდი, როდესაც პაპობა რაიმე სახის ძალაუფლებას ახორციელებდა, რათა ქრისტეს საწმიდრის შუამდგომლობა მოემორებინა, აბსურდულია!

მაგრამ ღვთისმეტყველები არ ასწავლიან, რომ ეს მუხლი მიუთითებს, თითქმის პაპობამ აამაღლა და განადიდა ქრისტეს საწმიდრის მსახურება. ისინი განერიდებიან დანიელის სიტყვების მნიშვნელობას და ელენ უაითის შთაგონებულ რჩევას, რათა ასწავლონ ის, რის სწავლებასაც თავად ირჩევენ, მიუხედავად დანიელის სიტყვების მოწმობისა.

დიახ, იგი განდიდდა თვით ცის მხედრობის მთავრამდეც; და მის მიერ მოიხსნა ყოველდღიური მსხვერპლი, და დაინგრა მისი საწმიდრის ადგილი. დანიელი 8:11.

ღვთისმეტყველები ასწავლიან, რომ ეს მუხლი ნიშნავს: „პაპური ძალაუფლებით ქრისტეს საწმიდრის მსახურება გაუქმდა“, ხოლო ადამიანთა გონებიდან ქრისტეს საწმიდრის მსახურების გაუქმებას ამყარებენ იმით, რომ ამ გაუქმებასთან კავშირში ქრისტეს „საწმიდრის ადგილი დაემხო“. ღვთის სიტყვაში არც ერთი მუხლი არ არსებობს, რომელიც დაადგენს, რომ ზეციური საწმიდარი, სადაც ქრისტე თავის შუამდგომლობას აღასრულებს, ოდესმე დაემხო. არც არსებობს რაიმე ბიბლიური ადგილი, რომელიც დაადგენს, რომ თვით ზეცა, რომელიც არის „მისი საწმიდრის ადგილი“, ოდესმე დაემხო. კიდევ ერთხელ, ღვთისმეტყველები საკუთარ თავს წინასწარმეტყველ დანიელზე მაღლა აყენებენ, რადგან ისინი დაჟინებით ამტკიცებენ, რომ მუხლში „მისი საწმიდრის ადგილი“ ღვთის საწმიდარს აღნიშნავს, მიუხედავად იმისა, რომ დანიელი ამ აზრის სრულიად საპირისპიროს პირდაპირ ასწავლის.

ებრაული ენის თვითგამოცხადებული სპეციალისტები დაჟინებით ამტკიცებენ, რომ ამ მუხლში ებრაული სიტყვა „rum“ უნდა იქნეს გაგებული ებრაული სიტყვის „sur“ მნიშვნელობით. ისინი ასევე ამტკიცებენ, რომ ებრაული სიტყვა „miqdash“ უნდა იქნეს გაგებული როგორც ებრაული სიტყვა „qodesh“. „Miqdash“ და „qodesh“ დანიელის წიგნში ორივე უბრალოდ „საწმიდრად“ ითარგმნება, თუმცა მათ განსხვავებული მნიშვნელობები აქვთ. „Miqdash“ აღნიშნავს ნებისმიერ საწმიდარს, იქნება იგი ღვთის საწმიდარი თუ წარმართული საწმიდარი. ეს არის ზოგადი სიტყვა საწმიდრისათვის, ხოლო „qodesh“ ბიბლიაში მხოლოდ ღვთის საწმიდრის აღსანიშნავად გამოიყენება.

დანიელმა იცოდა განსხვავება წარმართულ საწმიდარსა და ღვთის საწმიდარს შორის. თუ დანიელს წარმართული საწმიდრის აღნიშვნა სურდა, ის გამოიყენებდა სიტყვას „მიკდაშ“. ჩემთვის გასაოცარია, რომ ებრაული ენის 𐤓𐤕𐤓𐤕 ექსპერტები არასოდეს ეხებიან იმ ფაქტს, რომ ოთხ თანმიმდევრულ მუხლში დანიელი ორივე სიტყვას სამჯერ იყენებს. დანიელის მიერ ამ ორი ებრაული სიტყვის გამოყენება, რომლებიც ორივე ითარგმნება როგორც „საწმიდარი“, განსაზღვრავს იმ მნიშვნელობას, რომლის გაგებაც დანიელს ჰქონდა განზრახული.

დიახ, იგი აღიმაღლა თავი თვით მხედრობის მთავრამდეც, და მის მიერ ყოველდღიური მსხვერპლი მოიხსნა, და მისი საწმიდრის ადგილი დაემხო. და მიეცა მას მხედრობა ყოველდღიური მსხვერპლის წინააღმდეგ ურჯულოების მიზეზით, და ჭეშმარიტება მიწაზე დააგდო; და მოქმედებდა და წარმატებას აღწევდა. მაშინ მოვისმინე ერთი წმიდის ლაპარაკი, და მეორე წმიდამ უთხრა იმ ერთ წმიდას, რომელიც ლაპარაკობდა: როდემდე იქნება ხილვა ყოველდღიური მსხვერპლის შესახებ და გამაპარტახებელი ურჯულოებისა, რათა საწმიდარიცა და მხედრობაც დასათრგუნად მიეცეს? და მითხრა მან: ორ ათას სამას დღემდე; შემდეგ განიწმინდება საწმიდარი. დანიელი 8:11-14.

იმავე მონაკვეთში, რომელიც ადვენტიზმის საფუძველს შეიცავს, დანიელი იყენებს ორ განსხვავებულ ებრაულ სიტყვას, რომლებიც ორივე ითარგმნება როგორც „საწმიდარი“. მეცამეტე და მეთოთხმეტე მუხლებში დანიელმა აირჩია გამოყენებინა ებრაული სიტყვა „საწმიდრის“ აღსანიშნავად, რომელიც ბიბლიურად მხოლოდ ღვთის საწმიდრის განსასაზღვრად იხმარება; ხოლო მეთერთმეტე მუხლში დანიელმა გამოიყენა ზოგადი, ანუ გენერული ებრაული სიტყვა, რომელიც შეიძლება აღნიშნავდეს ღვთის საწმიდარს, ან შეიძლება ნიშნავდეს წარმართულ საწმიდარს.

თუ დანიელს სურდა მეთერთმეტე მუხლში „საწმიდრის“ ღმერთის საწმიდრად განსაზღვრა, იგი გამოიყენებდა იმავე ებრაულ სიტყვას, რომელიც მომდევნო სამ მუხლში ორჯერ გამოიყენა. სრულიად ცხადია, რომ დანიელი განასხვავებდა მეთერთმეტე მუხლში წარმართულ საწმიდარს და მეცამეტე და მეთოთხმეტე მუხლებში ღმერთის საწმიდარს! მაგრამ ეფრემის მთვრალნი ამტკიცებენ, რომ „მისი საწმიდრის ადგილი“, რომელიც მეთერთმეტე მუხლში „დაემხო“, ღმერთის საწმიდრის ადგილი იყო, თუმცა სიტყვა „ადგილს“ თავს არიდებენ.

ისინი ასწავლიან, რომ პაპობამ ჩამოართვა ქრისტეს შუამდგომლური მსახურება და დაამხო ზეციური საწმიდრის ჭეშმარიტება. მაგრამ დანიელი ნათლად ამბობდა, რომ

მეთერთმეტე მუხლში მოხსენიებული „საწმიდარი“ იყო არა ღვთის საწმიდარი, არამედ წარმართული საწმიდარი. დანიელი ასევე ისეთივე სიცხადით ამბობდა, რომ დამხოზილი იყო არა თავად „საწმიდარი“, არამედ „ადგილი“ მისი საწმიდარისა.

მეცხრეიდან მეთორმეტე მუხლებამდე არსებული სქესობრივი მიზანმიმართული მონაცვლეობის აღიარებაზე უარის თქმით, თანამედროვე თეოლოგებმა მიიღეს „მუდმივის“ ის განმარტება, რომელმაც სათავე გაუდგომილ პროტესტანტობაში აიღო, და დაიწყო საფუძვლის შენება ადამიანური ვარაუდის, ტრადიციისა და ჩვეულების ქვიშაზე. როდესაც ისინი მეთერთმეტე მუხლთან მიდიან, უარყოფენ კიდევ დის უაიტის შთაგონებულ რჩევას, რომელმაც დაადგინა, რომ მილერის მიერ „მუდმივის“ წარმართობად გაგება სწორი იყო, და იწყებენ შეცდომაში შეყვანისა და ვარაუდის ხელოვნების გამოყენებას, რათა დაიცვან თავიანთი სიყვარული კათოლიკური და პროტესტანტული თეოლოგიისადმი.

ისინი ამ მუხლში წარმართულ რომს პაპურ რომად გარდაქმნიან და სიტყვას, რომელიც ნიშნავს „აღმართვას და განდიდებას“, ძალით აკისრებენ „მოცილების“ განმარტებას. სატანურ სიმბოლოს — „მუდმივს“ — ისინი ღვთისმოსავ სიმბოლოდ განსაზღვრავენ, შემდეგ კი ამტკიცებენ, რომ წარმართული ტაძარი ღვთის ტაძარია, თან თავს არიდებენ საკურთხეველის „ადგილის“ პირდაპირ მოხსენიებას. ხოლო „უსწავლელნი“ (როგორც ესაია მოიხსენიებს მათ), რომლებიც მხოლოდ მაშინ გაიგებენ, თუ „სწავლულნი“ ეტყვიან, რომ ასეა, იღებენ იგავ-არაკთა ლანგარს თავიანთივე დასაღუპავად.

ჩვენ განვაგრძობთ მილერის სიზმარში ძვირფას ქვებად წარმოდგენილი ცოდნის გამრავლების განხილვას მომდევნო სტატიაში.

მოციქული პავლე გვაფრთხილებს, რომ „ზოგნი განდგებიან სარწმუნოებიდან, ყურს უგდებენ მაცდურ სულებსა და ემშაკთა მოძღვრებებს.“ ამას უნდა მოველოდეთ. ჩვენი უდიდესი განსაცდელები მოვლენ იმ ადამიანთა კლასის გამო, რომელნიც ოდესღაც ქადაგებდნენ ჭეშმარიტებას, მაგრამ შემდეგ განუდგებიან მას, მიიქცევიან წუთისოფლად და სიძულვილითა და აბუჩად აგდებით გათელავენ მას ფეხქვეშ. ღმერთს საქმე აქვს დასაკისრებელი თავისი ერთგული მსახურებისთვის. მტრის თავდასხმებს მისი სიტყვის ჭეშმარიტებით უნდა შევეგებოთ. სიცრუეს ნილაბი უნდა ჩამოეხსნას, მისი ნამდვილი სახე უნდა გამოვლინდეს, და იეჰოვას რჯულის ნათელი უნდა გამოანათოს ქვეყნის ზნეობრივ სიბნელეში. ჩვენ უნდა წარმოვადგინოთ მისი სიტყვის მოთხოვნები. ამ solemn მოვალეობის უგულებელყოფის შემთხვევაში უდანაშაულოდ არ შევირაცხებით. მაგრამ ვიდრე ჭეშმარიტების დასაცავად ვდგავართ, ნუ დავდგებით საკუთარი თავის დასაცავად და ნუ ავტეხთ დიდ აჟიოტაჟს იმის გამო, რომ მოგვიწოდებენ დავიტვირთოთ გმობა და ცილისწამება. ნუ შევიბრალებთ საკუთარ თავს, არამედ ვიყოთ დიდად მოშურნენი უზენაესის რჯულისათვის.

„ამბობს მოციქული: „დრო მოვა, როცა საღ მოძღვრებას ვეღარ აიტანენ; არამედ თავიანთი გულისთქმებისამებრ შემოიკრებენ მოძღვრებს, ყურთა ქავილით შეპყრობილნი; და ჭეშმარიტებისაგან ყურს მიაქცევენ, ხოლო ზღაპრებისკენ მიიქცევიან.“ ყოველი მხრიდან ვხედავთ ადამიანებს, რომლებიც ადვილად ხდებიან

ტყვენი იმ საცთურ წარმოდგენათა, რომელნიც ღვთის სიტყვას ძალას უკარგავენ; მაგრამ როცა ჭეშმარიტება მათ წინაშე წარდგება, ისინი მოუთმენლობითა და რისხვით ივსებიან. ხოლო მოციქულის შეგონება ღვთის მსახურისადმი ასეთია: „იფხიზლე ყველაფერში, დაითმინე ტანჯვანი, ქადაგის საქმე აღასრულე, სრულად დაამტკიცე შენი მსახურება.“ მის დღეებში ზოგიერთებმა უფლის საქმეს მიატოვეს. იგი წერს: „დემასმა მიმატოვა, რადგან შეიყვარა ეს present world;“ და კვლავ ამბობს: „ალექსანდრე მჭედელმა მრავალი ბოროტება მიყო: უფალმა მიაგოს მას მისი საქმეებისამებრ; მისგან შენც ერიდე, რადგან ძლიერ წინ აღუდგა ჩვენს სიტყვებს.“

„წინასწარმეტყველებმა და მოციქულებმა გადაიტანეს წინააღმდეგობისა და შერცხვენის მსგავსი განსაცდელები, და თვით ღვთის უბიწო კრავიც კი გამოიცილა ყველაფერში ისე, როგორც ჩვენ. მან იტვირთა ცოდვილთა წინააღმდეგობა საკუთარი თავის მიმართ.

„ყოველი გაფრთხილება ამ დროისთვის ერთგულად უნდა გადაეცეს; მაგრამ „უფლის მონა არ უნდა იჩხუბოს, არამედ უნდა იყოს ყველას მიმართ თვინიერი, სწავლების უნარის მქონე, მომთმენი; სიმშვიდით არიგებდეს მათ, ვინც საკუთარ თავს ეწინააღმდეგებიან.“ ჩვენ ფრთხილად უნდა შევინახოთ ჩვენი ღმერთის სიტყვები, რათა არ შევიბილწოთ მათი მატყუარა მოქმედებებით, რომელთაც რწმენა დატოვეს. ჩვენ მათ სულსა და გავლენას იმავე იარაღით უნდა აღვუდგეთ, რომელიც ჩვენმა მოძღვარმა გამოიყენა, როცა ბნელეთის მთავარმა შეუტია,—„დაწერილია.“ ჩვენ უნდა ვისწავლოთ ღვთის სიტყვის ოსტატურად გამოყენება. მოწოდება ასეთია: „ისწრაფე, რომ ღვთის წინაშე წარდგე გამოცდილად, როგორც მუშაკი, რომელსაც სირცხვილი არ მართებს და რომელიც ჭეშმარიტების სიტყვას სწორად განყოფს.“ საჭირო არის გულმოდგინე შრომა, მხურვალე ლოცვა და რწმენა, რათა შევხვდეთ ცრუმასწავლებელთა და მაცთურთა მოხვეულ ცდომილებას; რადგან „უკანასკნელ დღეებში საშიში ჟამი დადგება. ვინაიდან ადამიანები იქნებიან თავიანთი თავის მოყვარენი, ვერცხლისმოყვარენი, მოქადულნი, ამპარტავანნი, მგმობარნი, მშობლების ურჩნი, უმადურნი, უწმინდურნი, ბუნებრივი სიყვარულის გარეშე, შეურიგებელნი, ცილისმწამებელნი, თავშეუკავებელნი, სასტიკნი, კეთილის მოძულენი, გამცემნი, თავხედნი, მედიდურნი, უფრო სიამეთმოყვარენი, ვიდრე ღვთისმოყვარენი; ექნებათ ღვთისმოსაობის სახე, ხოლო მის ძალას უარყოფენ: ასეთებს ერიდე.“ ეს სიტყვები გამოხატავს იმ კაცთა ხასიათს, რომელთაც ღვთის მსახურნი შეხვდებიან. „ცილისმწამებელნი,“ „კეთილის მოძულენი,“ თავს დაესხმიან მათ, ვინც ამ გახრწნილ საუკუნეში თავიანთი ღვთის მიმართ ერთგულნი არიან. მაგრამ ზეცის ელჩმა უნდა გამოავლინოს ის სული, რომელიც მოძღვარში გამოჩნდა. თავმდაბლობითა და სიყვარულით უნდა იშრომოს ადამიანთა ხსნისათვის.

„პავლე აგრძელებს საუბარს მათ შესახებ, ვინც ღმერთის საქმეს ეწინააღმდეგება, და ადარებს მათ იმ კაცებს, რომლებიც ძველი ისრაელის დღეებში ერთგულთა წინააღმდეგ იბრძოდნენ. იგი ამბობს: „ხოლო როგორც იანე და იამბრე ეწინააღმდეგებოდნენ მოსეს, ასევე ესენიც წინ აღუდგებიან ჭეშმარიტებას; გონებით გახრწნილი კაცები, რწმენის მიმართ უვარგისნი. მაგრამ ისინი მეტს ველარ წაიწვევენ წინ; რადგან მათი უგუნურება ყველასთვის ცხადი გახდება, როგორც იმათიც

გახდა.“ ჩვენ ვიცით, რომ ახლოვდება დრო, როცა ღმერთის წინააღმდეგ ბრძოლის უგუნურება გაცხადდება. ჩვენ შეგვიძლია მშვიდი მოთმინებითა და ნდობით ველოდოთ, რაოდენაც არ უნდა გვძრახავდნენ და გვამცირებდნენ; რადგან „არაფერია დაფარული, რაც არ გამოცხადდება,“ და ისინი, ვინც ღმერთს პატივს მიაგებენ, მისგანვე იქნებიან პატივდებული ადამიანთა და ანგელოზთა წინაშე. ჩვენ მოწოდებულნი ვართ, რომ გავიზიაროთ რეფორმატორთა ტანჯვანი. დაწერილია: „შენთა მგმობელთა გმობანი მე დამეცა.“ ქრისტეს ესმის ჩვენი მწუხარება. არც ერთ ჩვენგანს არ ეწოდება, რომ ჯვარი მარტო ატაროს. კალვარიის ტანჯულ კაცს თანაუგრძნობს ჩვენი უბედურებანი, და რადგან თვითონ იტანჯა, როდესაც გამოიცდებოდა, ძალუმს აგრეთვე შეეწიოს მათ, ვინც მისი გულისთვის არიან მწუხარებასა და განსაცდელში. „დიახ, და ყველა, ვისაც უნდა, რომ ღვთისმოსაობით იცხოვროს ქრისტე იესოში, დევნას დაითმენს. ხოლო ბოროტი კაცები და მაცდურნი უარესისა და უარესისკენ წავლენ, აცდენენ და თვითონაც ცდებიან. შენ კი განაგრძე იმაში, რაც გისწავლია.“ Review and Herald, January 10, 1888.